

VÖRÖS ISTVÁN

Ugrás az ismertbe

*Most megpróbálom elképzelni,
hogy már elmúlt, ami van,
és az van, ami még nincs.
Ebből a távolságból, behúnyt
szemmel odaképelem magam,
ahol vagyok. Nem megy.
Elképelek egy becsukható
tetejű íróasztalt, karos lámpákat,
heverőt, fotelt, egy forgószéket,
üveggombos ajtót, amit nem lehet
bezárni, és a kép végre körbefog.
Az ablak előtt mókus, szarvas,
jávorfá. Bazaltból a kastély.
Most megpróbálom elképzelni,
hogy nem itt vagyok, ezért azt
képelem, hogy itt vagyok.
De a jelen nem enged. Szorosan
fog, mint a bőrszűj a feláldozásra
váró ősembert. Egy fa tetejéről
figyelem. Lapos orromat az
odú szélének nyomom. A folyó
fölött lemegy a nap. Idegenek
táncolnak szarvasbőrbe
bújva, csónakot tesznek
a vízre, azt hiszik, én vagyok
az ördög, áldozatot mutatnak be
nekem, miközben én a bundámba
keveredett hangyákat
dobálom a számba. Nincsenek
képeim. Tegnap átugrottam*

*a víz fölött, azt végre
látom. Repülök, alattam
elhúz a köves part, egy
nádbuzogány, szétszórt
békalencse, a talpamat pillantom
meg a víztükörben, harcsa kap
utánam a levegőbe, egyre
magasabban járok, elsubannak
a túlperti fák lombkoronái.
Jégszobrok. Fekete vér. Kiáltás
a barlangból. Füstszag.
Félelemszag. Születésszag.
A föld lassan tavasz felé
fordul. Hallom a gyökereket.
Hallom magamat magamban
megmozdulni, a föld lassan
tavasz felé fordul. A jelen
nem enged. Nincs visszaút
a jövőbe. Amit kívántam,
megtörtént. Letörölve
a gyárok, utak, panelházak
a rétek fölül, a hidat, mint
egy fatuskót, elvitte a víz.
Hogyan is kéne másképp csinálni?
Talán el kéne vágni a bőrszíjat
az áldozat csuklóján. Talán nem
kéne behunyni a szemünket.
Föld, föld, mondani, fekete
föld, mikor az ugrás után
pubán a biztos talajra lépünk.*

Egy férfi azonosítása

*Megijedtem magamtól.
A tükörből, aki visszanézett,
hegyesfogú állat, gyökereket
válogatott az előbb egy
patak iszapjában, fázik,
a botjával felém sújt.
Ő persze, hálsten, nem én
vagyok. Már látom ügetni
a fák közt. Felriaszt egy
őzet, lerúgja a cipőjét,
eldobja a kabátját.
Fölötte varjúkárogás,
háta mögött farkasüvöltés.
(Én üvöltök arcom a
tükörhöz nyomva.)
Repül a pulóver, a
zokni, karjáról az
óra. Már csak piros
alsónadrágja világít.
Belőle semmi sem látható.
Aztán kialszik, zöldre
vált a fény. A tükröt
kinyitom, mint ablakot, ha
elromlik a légkondicionálás.
Lépések zaja.
Elémugrik pár orgonabokor.
A szederinda veszélyesen
sziszegve közelít. Nézek
a mocsár iránt. A nádon
madár ül. Az erdő
elindul hegynek fölfelé.*

Templom, tó, kávéfőző

*Ma kéne templomba menni.
Besétálni a városba, ahol,
bár két hete itt vagyok,
nem jártam. Mindig ilyen
templomot képzeltem magamnak,
mint amilyet most a városba
képzelek. Mindig ilyennek
képzeltem Istent, mint amilyenek
ma reggel a többiek látják.*

*A tó környéke még csendes.
Befagyott, megolvadt, vissza-
fagyott a víz, aztán ráesett a hó.
Sétálni rajta nem tanácsos.
Zárva az ír kocsmá, a tulaj
most teszi föl az utolsó
lakatot, arca elé ősz varkocs
lebben, a lélegzete. Egy nyaralóház
földszintjén öngyilkos forgolódik
a takarója alatt, tévedésből
ártalmatlan gyógyszert vett be.
Álmában pisztollyal céloz legjobb
barátjára, az Úr már leterítette
neki a feltámadást, mint
egy repülőtéren piros szőnyeget.
Fölkel, cipőt vesz, azt se
tudja, mi történt. Nem hallja
a vasárnapot a kávéfőző zajától.*